

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/812/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2214202955
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Behranová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2214202955.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Behranovej a sudcov JUDr. Gabriely Briškovej a Mgr. Jozefa Mačejca v právnej veci žalobkyne: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpenej splnomocnenkyňou: Fridrich Paľko, s.r.o., Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné námestie 13, o 731,68 eur, o odvolaní proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 25. novembra 2014 č. k. 9C/37/2014-131 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa voči žalovanej domáhala zaplataenia majetkovej škody vo výške 125 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 606,68 eur, pričom žalovanej nepriznal náhradu trov konania. Rozhodnutie vo veci samej (o žalobe založenej na tvrdenom nesprávnom úradnom postupe Okresného súdu Galanta v exekučnom konaní vedenom týmto súdom pod sp. zn. 8Er/1009/2011 s následným vyvodzovaním zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup) odôvodnil právne § 3 ods. 1 písm. d/, § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 9 ods. 1 a 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, § 19 ods. 1 ZoZS (zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení platnom a účinnom do 31. decembra 2012), § 41 ods. 2 písm. d/ a § 44 ods. 2 E. p. (Exekučného poriadku č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov), § 115a ods. 2, § 200ea ods. 1 O. s. p. (Občiansky súdny poriadok č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení). Svoju argumentáciu podporil rozhodnutiami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo 105/2011, 5Cdo 230/2011 a rozhodnutiami Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 429/2011 II. ÚS 24/2013. Vecne zdôvodnil, že 27. júla 2011 podal súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý na Okresný súd Galanta (exekučný súd) žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorú uvedený súd zamietol uznesením z 21. decembra 2011 č. k. 8Er/1009/2011-33 (z dôvodu neskúmania neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve, v dôsledku čoho rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul priznával oprávnenej aj plnenie v rozpore so zákonom, ako aj dobrými mravmi). Exekučný súd postupoval v súlade so zákonom, keďže E. p. stanovuje lehotu 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre prípad, že súd nezistí rozpor exekučného titulu so zákonom (o taký prípad tu nešlo). Za účelom rozhodnutia o žiadosti súdneho exekútora exekučný súd žiadal o predloženie kompletného spisu rozhodcovského súdu, s ktorým sa musel následne oboznámiť. Žalobkyňa taktiež nepreukázala, že v postupe exekučného súdu boli zistené prieťahy, keďže až po konštatovaní porušenia základných práv (čl. 48 ods. 2 Ústavy SR) Ústavným súdom SR sa otvára možnosť podať predmetnú žalobu. Nedodržanie zákonnej lehoty automaticky nezakladá nárok na náhradu škody. Rozhodnutie o trovách konania súd

prvého stupňa odôvodnil poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 O. s. p. a úspechom žalovanej, ktorá trovy konania nevyčísliła a zo spisu jej trovy konania vyplývali.

Proti uvedenému rozsudku podala v celom rozsahu včas odvolanie žalobkyňa, s návrhom na jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietala, že postupom súdu prvého stupňa jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, okresný súd nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonala navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a vec nesprávne právne posúdil. Súd prvého stupňa podľa nej rozhodol v merite veci na základe (a s použitím) „inšpirácie“ novou právnou úpravou (obsiahnutou v ustanovení § 9 ods. 2 ZoZS v znení zákona č. 412/2012 Z. z.), hoci interpretácia hmotného práva platného v čase vzniku právnej skutočnosti aj založenia zodpovednostného právneho vzťahu, pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti (potom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu) nie je možná. Uplatnením opačného názoru de iure aj de facto by došlo k aplikácii princípu priamej retroaktivity, čo je nepripustné. Súd prvého stupňa neozrejmil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty do času, kým došlo ku konečnému rozhodnutiu. Exekučný súd posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Súdu prvého stupňa neprislúchalo polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konania zákonnými lehotami. Mal povinnosť aplikovať platné právo a prihliadať na stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu (ďalej len „ESĽP“), teda aj na právo na spravodlivý súdny proces (osobitne právo na prerokovanie veci v primeranom čase). Dohovor o ľudských právach zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok spôsobom, ktorý by vyhovel požiadavkám čl. 6 ods. 1 (zahrňujúci aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote). Zodpovednosť štátu podľa uvedenej judikatúry vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú „mimosúdne“ faktory, napr. rozsah nevybavenej súdnej agendy. Súd prvého stupňa tiež nevykonala dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom, preukazujúcim výšku, v akej mal nesprávny úradný postup na žalobkyňu negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jej majetku.

Žalovaná odvolací návrh nepodala.

Odvolací súd po zistení, že odvolanie proti rozsudku podala včas účastníčka konania a to proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné odvolanie (§ 201 a § 204 ods. 1 O. s. p.), preskúmal rozsudok prvostupňového súdu v medziach odvolania žalobkyne (§ 212 ods. 1 O. s. p.), v spojení so závislým výrokom o trovách konania (§ 212 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.), pričom dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je vecne správny a odvolanie nie je dôvodné.

Odvolací súd sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa, ktorý v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a vzhľadom na potrebu vysporiadať sa s tvrdeniami žalobkyne v odvolaní, odvolací súd doplnil ďalšie dôvody.

Žalobkyňa predovšetkým nepreukázala naplnenie primárneho atribútu zodpovednostného vzťahu a to nesprávny úradný postup. Tvrdenie žalobkyne o nevydaní poverenia na vykonanie exekúcie exekučným súdom po dobu viac ako 329 dní nebolo pravdivé. Z pripojeného exekučného spisu bolo jednoznačne preukázané, že k zamietnutiu žiadosti o vydanie poverenia došlo po uplynutí 147 dní, pričom žalobkyňa žiadnym spôsobom neodôvodnila zásah do jej práva prekročením lehoty. Súd prvého stupňa správne ďalej konštatoval, že zákonom stanovená lehota 15 dní od doručenia žiadosti sa vzťahovala výlučne na prípad nezistenia rozporu žiadosti, návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, dôsledkom čoho bolo následné udelenie poverenia (požadovaného zákonodarcom v zákonom stanovenej lehote). Podľa § 44 ods. 2 vety tretej E. p. ak však súd zistí rozpor žiadosti, návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne (zákonodarcu v tomto prípade upustil od stanovenia lehoty). Odchylný postup má svoje logické opodstatnenie, keďže negatívne rozhodnutie súdu má už charakter uznesenia, preto vyžaduje obstaranie si súdom spoľahlivého podkladu pre potvrdenie záveru o rozpore žiadosti, návrhu alebo exekučného titulu so zákonom. Jeho náležité vyhodnotenie si tiež vyžaduje určitý čas a lehota 15 dní by zjavne nebola postačujúcou pre uvedený postup súdu. Nemožno tiež prehliadať, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ako aj podanie návrhu na vykonanie exekúcie žalobkyňou ako oprávnenou, nebolo

dôvodné (dôvodom zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia bol rozpor exekučného titulu so zákonom, preto zákonom stanovené podmienky na vedenie exekúcie voči povinnej osobe ani neboli dané). Po právoplatnosti uznesenia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia bolo exekučné konanie zastavené.

S poukazom na uvedené došlo k vyvráteniu už samotného skutkového základu primárneho atribútu zodpovednostného vzťahu, v dôsledku čoho dôvodne súd prvého stupňa žalobu zamietol (žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu).

K argumentácii žalobkyne poukazujúcej na absenciu vysvetlenia týkajúceho sa stavu právnej neistoty (v ktorej sa žalobkyňa mala nachádzať po dobu od podania žiadosti o vydanie poverenia do rozhodnutia súdu o zamietnutí žiadosti) odvolací súd uvádza nasledovné. Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR (napr. sp. zn. I. ÚS 16/02) nedodržanie zákonom stanovenej lehoty sa nepovažuje automaticky za porušenie základného práva účastníka konania, pretože je potrebné zohľadniť všetky okolnosti prípadu. Tie v danom prípade spočívali v postupe samotnej žalobkyne, ktorá podávala na súd návrhy na vykonanie exekúcie v enormne hromadnom počte, ktorý objektívne znemožnil zamestnancom súdu, vybavujúcim exekučnú agendu, konať v kratších stagnačných lehotách. Na uvedené skutočnosti bolo reagované aj legislatívnymi úpravami. Cieľom bolo zamedziť paralyzovaniu činnosti súdov (predovšetkým exekučných oddelení), keďže súd bol povinný konať a poskytnúť súdnu ochranu nielen vo veciach podaných žalobkyňou v exekučnom konaní, ale aj vo všetkých veciach a to každej agendy. Zámerom zákonom stanovenej lehoty na vydanie poverenia v trvaní 15 dní bolo zefektívnenie exekučného konania a snaha dosiahnuť, aby poverenie na vykonanie exekúcie nebolo zdržiavané nečinnosťou exekučného súdu. Uvedená lehota je pre súd záväzná len do tej miery, ak by jej nedodržanie mohlo byť označované za zbytočný prieťah. Táto lehota vychádzala z ideálnej predstavy zákonodarcu o dobe potrebnej na to, aby sa poverenie mohlo vydať.

Pre záver o zbytočných prieťahoch exekučného súdu však nestačí len samotné prekročenie 15-dňovej lehoty, ale aj zohľadnenie ďalších relevantných okolností prípadu. Medzi takéto okolnosti patrí napr. správanie sa oprávneného, jeho súčinnosť, iné procesné prekážky a pod. Nemohlo obstať tvrdenie žalobkyne o „polemizovaní“ súdu o limitácii dĺžky konaní zákonnými lehotami. Výklad jednotlivých právnych predpisov nesmie byť formalistický, má byť ústavne konformný, eurokonformný ako aj teleologický (nachádzajúci zmysel a účel zákona). Primeraná rýchlosť konania je jednou z podmienok spravodlivého procesu v širšom zmysle slova. Príliš dlhé konanie ohrozuje jeho účinnosť, pomalá spravodlivosť je považovaná za odmietnutú spravodlivosť. Rýchlosť však neznamená prenáhlenosť. Konanie musí byť čo najrýchlejšie ale tak, aby tým neutrpela jeho kvalita. Nesmie ísť na úkor riadneho výkonu spravodlivosti a rešpektovania ostatných základných princípov konania (rozhodnutie ESLP vo veci: Neumeister v. Rakúsko z 27. decembra 1968). V rozhodnutí vo veci Bodaerd v. Belgicko z 22. októbra 1992 ESLP uviedol, že čl. 6 Dohovoru o ľudských právach predpisuje rýchlosť súdneho konania, ale súčasne zakotvuje všeobecnejší princíp riadneho výkonu spravodlivosti (Dohovor taktiež ráta s tým, že konanie sa nemá príliš unáhliť).

Novelizovaná právna úprava ustanovenia § 9 ods. 2 ZoZS (od 1. januára 2013) aj explicitne zakotvila požiadavku posúdenia nesprávneho úradného postupu v závislosti od výsledkov právoplatných rozhodnutí označených súdov (ESLP alebo Ústavného súdu SR) alebo vybavenia sťažnosti na prieťahy, príp. žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy. Je potrebné zdôrazniť, že súd prvého stupňa neaplikoval novú právnu úpravu (a preto nemohlo dôjsť k porušeniu princípu zákazu retroaktivity), keďže argumentačným základom súdu prvého stupňa bol platný právny stav v čase žalobkyňou tvrdeného postupu exekučného súdu (a to vo vzťahu k ZoZS a E. p.), ako aj judikatúra Ústavného súdu SR.

Je všeobecne známe, že aplikácia komunitárneho práva v oblasti noriem na ochranu spotrebiteľa predstavovala prelomenie predchádzajúcej súdnej praxe aj v oblasti exekučného konania, osobitne v období pred legislatívnymi zmenami E. p., smerujúcimi k úplnej transpozícii smerníc európskeho práva. Finálna legislatívna úprava ustanovenia § 44 ods. 2 E. p. vyňala vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov zo zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia od doručenia žiadosti súdneho exekútora. Primárnym prameňom komunitárneho práva sú aj rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie v Luxemburgu, ktorý zdôraznil povinnosť súdu ex offo skúmať neprijateľné podmienky vo vykonávanom konaní aj bez námietky účastníka konania (Asturcom Telecomunicaciones C-40/08). Osobitne je potrebné poukázať na uznesenie z 16. novembra 2010, POHOTOVOSTĚ, s.r.o. proti Iveta Korčkovská C-76/10, ktoré v odôvodnení obsahuje konštantnú judikatúru týkajúcu sa

prieskumu nekalých podmienok v spotrebiteľských zmluvách ex offo. V kontexte vyššie uvedeného bolo povinnosťou exekučného súdu postupovať v súlade s platnou právnou úpravou na ochranu spotrebiteľa, komunitárnym právom vrátane judikatúry, v dôsledku čoho by objektívne ani nemohlo dôjsť k rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia v lehote. Žalobkyňa, ktorá poukazovala na zásah do svojich podnikateľských aktivít, sa práve v ich dôsledku stala centrom pozornosti ochrany spotrebiteľa v Slovenskej republike, ako aj na úrovni príslušných orgánov Európskej únie. Podmienky poskytovania úverov, na základe ktorých boli vydávané exekučné tituly predstavujúce rozhodcovské rozsudky, boli kvalifikované ako neprijateľné podmienky. S poukazom na všetky vyššie uvedené dôvody výkon práva žalobkyne bol aj v rozpore s dobrými mravmi, predstavujúci účelovo vykonštruovaný nárok, bez preukázania legitímneho cieľa a hodnotového výkladu práva (v teórii práva označovaný typ žaloby ako žalobné zneužitie práva).

Ak chýbal prvý z atribútov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (v danom prípade nesprávny úradný postup) bolo bezpredmetné zaoberať sa existenciou ďalších atribútov, keďže by to na bezzákladnosti žaloby o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy nemohlo nič zmeniť. Preto námietka žalobkyne týkajúca sa nesprávnosti odmietnutia návrhu na znalecké dokazovanie nemohla byť dôvodná. Pokiaľ žalobkyňa v odvolaní tvrdila, že jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, svoje tvrdenie bližšie nekonkretizovala.

Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil. Týkalo sa to aj rozhodnutia o trovách konania, v ktorom plne úspešná žalovaná náhradu trov konania nevyčísliła a tieto nevyplývali ani zo spisu, preto nepriznanie náhrady trov konania žalovanej bolo dôvodné.

Z dôvodu, že žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná, podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p. jej vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania. Žalovaná však nepodala návrh na priznanie náhrady trov konania a zo spisu vznik trov odvolacieho konania tejto účastníčky nevyplýval. Odvolací súd preto rozhodol tak, že žalovanej sa nepriznáva náhrada trov odvolacieho konania.

Rozsudok prijal senát odvolacieho súdu hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.